

Kon. Westvlaamse bedrijfsvoetbalbond zestig jaar!

F.C. Rust Roest, met stamnummer 45 en bijgevolg bijna even oud als S.C. Anderlecht, zou nu toch de oudste club niet zijn van de Koninklijke Westvlaamse Bedrijfsvoetbalbond die tijdens het afgelopen weekeinde zijn 60-jarig bestaan heeft gevierd. Weliswaar niet meer te achterhalen doch nog vroeger zou er in de stad van Jan Breydel en Pieter De Coninck door een reeds lang verdwenen club van oudstrijders corporatief gevoetbald zijn. Zeker is het alleszins dat in Brugge, gewest dat tijdens het voorbije seizoen de landelijke titel veroverde en in het raam van de viering van het diamanten jubileum een selectieploeg van Oostende en Kortrijk met 3—0 cijfers versloeg, de wieg van de Westvlaamse bedrijfsvoetballerij stond. Op 1 september 1923 werd door de hh. Fernand D'hont, Mathieu Kremer, onderscheidenlijk eerste voorzitter en secretaris-penningmeester, Joseph Brusselle, Gustaaf Spysschaert, Achiel Gilon, Charles Maene en Alfred Coucke de «Groupement Corporatif de la Flandre Occidentale» gesticht. De nieuwe groepering, die in 1951 de Nederlandstalige benaming «Westvlaamse Corporatieve Groepering» kreeg en in 1980 onder communautaire druk omgedoopt werd tot «Westvlaamse Bedrijfsvoetbalbond», sloot op 1 februari 1924 aan bij de Koninklijke Belgische Voetbalbond.

Met 46 clubs, gespreid over de gewesten Brugge, Oostende en Kortrijk, is de Westvlaamse Bedrijfsvoetbalbond nog steeds een belangrijke groepering. De piek situeert zich nochtans vroeger. In 1949 waren er 90 clubs. Daaruit is echter geen (grote) terugval af te leiden. Een juiste vergelijking is immers niet mogelijk. Jaren geleden heeft het gewest Roeselare zich afgescheurd. Voltooid verleden tijd is nochtans de grote belangstelling voor de wedstrijden. In het gewest Brugge waren rond de jaren 1950 bijv. de wedstrijden tussen F.C. Rust Roest en La Brugeoise echte «toppers». Ook al omdat in de ploegen van toen tal van bekende provinciale voetballers rondliepen.

— De economische recessie kan moeilijk een gunstige invloed op het bedrijfsvoetbal hebben, verduidelijkt secretaris Pierre Coopman die sinds 1949 lid is van het provinciaal comité. Door het verdwijnen van firma's zijn ook clubs weggevallen. Bovendien heeft de crisis ook met zich meegebracht dat er in heel wat ondernemingen geen of nog weinig aanwervingen van personeelsleden gebeuren. Dit heeft voor gevolg dat daardoor de clubs minder nieuwe spelers kunnen aansluiten zodat er op gebied van spelerspotentieel (door het ouder worden) moeilijkheden kunnen ontstaan. Vooral ook daar voor spelers, die in eerste provinciaal uitkomen, nog steeds voor het corporatief voetbal

een verbod geldt en evenmin junioren mogen opgesteld worden. Nochtans zijn er heel wat provinciale clubs die gesponsord worden door ondernemingen die in de bedrijfsvoetbalbond een ploeg hebben.

Nu is het een publiek geheim dat de «corporatieven» zich niet (te) strak meer houden aan alle normen. Op deze manier, waarmee trouwens niemand geschaad wordt, lossen zij terecht de door de omstandigheden geschapen problemen op gebied van aanwerving van spelers op.

— Onze spelers worden ook «deugdelijk» gestraft en de schorsingen in een provinciale club worden ook uitgebreid tot de corporatieve club waarvan de spelers deel uitmaken, besluit secretaris Pierre Coopman. En tenslotte hebben wij ook af te rekenen met het liefhebbers- en arbeidersvoetbal dat tijdens de jongste jaren een hoge vlucht heeft genomen.

Toch leeft en bloeit het bedrijfsvoetbal in West-Vlaanderen steeds. Na een onderbreking (om financiële redenen) is men opnieuw toegetreden tot de federatie van corporatieve clubs. Het gewest Brugge werd het jongste kampioenelftal. Het Westvlaams bedrijfsvoetbal kan men zoiets enkel goed varen. Een welgekomen opkikkertje voor allen die zich daarvoor onbaatzuchtig inzetten. —D. Linskens